Τοῦ σοφωτάτου κυροῦ Νικηφόρου τοῦ Γρηγορᾶ
λόγος εἰς τὸν ἅγιον καὶ μέγιστον ἐν βασιλεῦσι
καὶ ἰσαπόστολον Κωνσταντῖνον:-

Τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ἐνταῦθα σπουδῆς καὶ φιλοτιμί-
ας ἡμῶν ἐν τῷ παρόντι, οὐ τὴν ἀξίαν ἐστὶν ἀποδοῦναι
φωνὴν τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ· ἀλλὰ τὸ προ-
σῆκον ἐν τισὶν ἐκτελέσοντας χρέος. μὴ τελέως ἐκπε-
σεῖν τῆς προθέσεως, καὶ ταῦτ' ἐπειδὰν τὸ σκάφος ἐν τοῖς
πελαγίοις, ἐνδῦναι βυθίοις καὶ πνεύμασι· τὸ
μέγα δὲ, ἐν τῷ τῶν ἀδυνάτων ὄν. ὑφ' ἑτέρου παρακαθίζει
τὴν ἀπειλὴν τῆς αἰσχύνης. καὶ καθοσιοῖ τῆς τόλμης τὸ
ἰσχυρόν, καὶ σφοδρὰ σοὶ ὥσπερ ἀναπείθει. ἵνα τοῦ χρέους
ἐν τίσι. ἐν τῷ δικαίῳ τὸ τολμᾶν, ἢ τῇ μακρότητι τῆς δίκης
θέουσιν. ἵλεως οὖν ὅτι τῷ λόγῳ χαρίζει. καὶ κατὰ τῶν
τῶν πάντα δεξιῶν. ἢ τὰς ἐπιδείξεις οὐ τῷ φιλεῖς, ἀλλὰ βεβαι-
ώσει· ἢ πάντοτε χρησταῖς. καὶ αὐτὸ τὸ θέλημα φιλο-
τιμίας, εὐθυμότερον ποιεῖ τὸ ἀκόλαστον τῆς τῶν μέμ-
φεσθαι βουλομένων ὁρμῆς. καὶ ὅσον ὁ τῶν ἀμηχάνων
ὅρος ἅπαντα καὶ μαραίνει, τὸ ἐν τούτῳ γε βραχὺ τοῦ
τὰς ἐπιδείξεις τίθησιν, ἢ τῶν καθ' ἑαυτοὺς φρεσί. τὸ δὲ
δ' ἴσως ἔχειν αὐτοῦ μέγαν τὸ πρόσωπον ἢ γλῶτταν